

[Hans Hedtoft.]

når han mener timen er inde. Nå, men det er vel først i næste uge, dette kapitel i regeringens synderegister står for, men jeg må gøre disse bemærkninger til det ærede medlem.

Dernæst afviste det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) — lidt for flot, synes jeg —, at det spillede nogen som helst rolle, at vort nye forsvarsmateriel var gratis, og sagde, at jeg intet bevis kunne føre for, at vor deltagelse i en eventuel skandinavisk forsvarsunion ville blive så dyr, som jeg havde anført. Det vidste man intet om, sagde det ærede medlem. Tilgiv, at jeg siger det, men jeg ved nu lidt mere om de forudsætninger, under hvilke de skandinaviske forhandlinger blev ført, end de fleste andre i denne sal. Jeg var med, ikke alene i minister- og rigsdagsdelegationernes officielle møder, men længe før det kom så langt, deltog jeg i personlige og fortrolige samtaler mellem de tre skandinaviske statsministre, som var forudsætningen for hele forsøget, og hvorunder grundlaget blev aftalt. Jeg beder det ærede medlem og alle andre i denne sal og landet over om at respektere, når jeg oplyser, at Sveriges storsindede tilbud om straks at gå ind i en forpligtende skandinavisk forsvarsalliance havde til absolut forudsætning, at alle kræfter omgående blev sat ind på, at Norges og Danmarks forsvar blev ført i niveau med det svenske. At fremstille tingene anderledes har intet med de faktiske forhold at gøre.

Til de bemærkninger, det ærede medlem anførte om, at vi dog i en skandinavisk union selv kunne bestemme forsvarets grundlag og tempoet for værnenes opbygning, skal jeg blot sige, at grundlaget naturligvis måtte være aftalt mellem parterne, det er givet, og hvad tempoet for værnenes opbygning angår, er jeg sikker på, at Sverige ville have vist broderlandene alle mulige hensyn. Men når jeg tænker på den besluttsomhed, den store offervilje og den dybe alvor, der præger alle svenske demokratiske partier og hele det svenske folks enige samling om sit eget forsvar, tror jeg oprigtigt talt, at man fra svensk side ville stille sig komplet uforstående overfor et Danmark, der ikke som en selvfølge hurtigt satte ind med mindst de samme ofre, som Sverige selv ydede; man ville simpelthen ikke forstå en sådan moral, hvis man blev stillet overfor den, den er ukendt i vort svenske broderland.

Må jeg i samme forbindelse give det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) en oplysning om Sveriges forsvarsudgifter. Det ærede medlem bestred ikke de tal, jeg opgav:

at de militære årlige udgifter pr. indbygger i Sverige for øjeblikket er ca. 260 danske kroner, i Danmark ca. 100 kr. mindre pr. indbygger, men det ærede medlem oplyste, at mens Danmarks militærudgifter andrager 27 pct. af finanslovens samlede udgifter, andrager Sveriges samlede udgifter i dag kun 21 pct. af budgettet. Hvis det ærede medlem eller andre fremtidig vil benytte disse tal, bør man have i erindring og for fuldstændighedens skyld tilføje to ting: for det første at Danmark i modsætning til Sverige for tiden må bringe særlige ofre, fordi vi er ved at opbygge vort forsvarssystem, og for det andet at Sverige, da det under krigen op- og udbyggede sit nuværende forsvarssystem, i en årrække brugte over 50 pct. af sit samlede budget alene til militærudgifter.

Stilfærdig sagt tror jeg, at det ærede medlem og alle andre radikale skal være varsomme med at tage Sverige til indtægt for deres standpunkt.

Til den højtærede udenrigsminister behøver jeg blot at gøre en bemærkning angående Sydslesvig. Vi tager til efterretning den erklæring, den højtærede udenrigsminister her afgav, og som betyder, at den nuværende regering blankt har accepteret det, jeg har kaldt vor sydslesvig-politiske linie, og nu kalder til samling om den. Men jeg må vel nok have lov til i stor beskedenhed at komme med et glædesudbrud? Et glædesudbrud over, at det i 1945, i 1946 og 1947 lykkedes os og andre at hindre regeringen Knud Kristensen i at føre Danmark ud i en politik, som enhver — på baggrund af dagens europæiske situation, på baggrund af stillingen i Sydslesvig og på baggrund af det gode forhold, den nuværende højtærede udenrigsminister prisværdigt tilstræber til det nye Tyskland — nu kan se havde været eventyrpolitik og ville have været en ulykke for Danmark.

Da forholdsordren også er inddraget i debatten og måske senere yderligere vil blive det, må jeg til afslutning gøre en enkelt bemærkning herom.

Jeg finder det fuldstændig urimeligt, at regeringen udstedte denne ordre uden kontakt og uden samråd med samtlige demokratiske politiske partier. Repræsentanter for mit parti indfandt sig straks efter forholdsordrens offentliggørelse hos regeringen og reagerede, og reagerede voldsomt, herimod. Når vi ikke reagerede offentligt, skyldes det den enkle grund, at vi ud fra de motiver, som jeg har fremdraget her i forbindelse med den udenrigspolitiske situation, nødigt ville række hånd til den panikagitation, der søgtes iværksat fra visse sider. Vi